

РЕШЕНИЕ

№ 1357

гр. София, 26.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 21.02.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Диана Стамболова

ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов

Златка Илиева

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **508** по описа за **2020** година докладвано от съдия Диана Стамболова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. чл. 63, ал. 1 от ЗАНН.

Подадена е касационна жалба от председателя на Комисията за енергийно и водно регулиране срещу Решение от 27.11.2019г. по НАХД № 3887/2017 г. по описа на СРС, 9 състав, с което е отменено наказателно постановление № 91/22.01.2015г. на председателя на Държавната комисия за енергийно и водно регулиране, с което на „Ч. Р. Б.“ - АД, е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 20 000 /двадесет хиляди/ лева на основание чл. 206, ал. 1 от Закона за енергетиката /ЗЕ/ за нарушение на т.3.5.2 от Лицензия № Л-135-07 от 13.08.2004г. В жалбата касаторът излага, че решението е неправилно и незаконосъобразно. Твърди се, че СРС е възприел неправилно фактическата обстановка и е изложил неправилни мотиви. Сочи, че вината на нарушителя е доказана и коректно описана в АУАН и НП. Моли съда да постанови решение, с което да отмени оспореното решение и вместо него да постанови друго, с което да потвърди наказателното постановление. Алтернативно, да бъде върнато делото за разглеждане от друг състав с указания по тълкуване и прилагане на закона.

В съдебно заседание касаторът чрез процесуален представител, поддържа жалбата.

Ответникът по касационната жалба – „Ч. Р. Б.“ – АД – [населено място], представлявано членовете на УС В. С. и П. Х. чрез адв. К. Й. оспорва жалбата. Моли за присъждане на съдебни разноски за адвокатско възнаграждение.

Представителят на СГП дава заключение за основателност на касационната жалба. Счита, че решението на СРС е неправилно и следва да бъде отменено.

Съдът, след преценка на представените по делото доказателства, доводите и възраженията на страните в производството, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Производството пред районния съд е образувано по жалба на „Ч. Р. Б.“ – АД срещу наказателно постановление № 91/22.01.2015 г. на председателя на Държавната комисия за енергийно и водно регулиране, с което на дружеството е наложена имуществена санкция в размер на 20 000 лева на основание чл. 206, ал. 1 от Закона за енергетиката /ЗЕ/ за нарушение на т.3.5.2 от Лицензия № Л-135-07 от 13.08.2004г., затова че на 27.02.2014 г. при проверка на длъжностно лице на ДКЕВР на електромерни табла в [населено място],[жк]бл. 148 и [жилищен адрес] монтирани в посочените табла, е установено, че средството за търговско измерване /СТИ/ с фабричен № 2683483 и абонатен № [ЕГН] е с година на производство 1969 г. и последна метрологична проверка през 1989 г., т.е. с изтекъл срок на последваща метрологична проверка. Съставен е акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № КРС-1225/01.08.2014 г., връчен срещу подпис и описано възражение на същата дата. На 22.01.2015 г. е издадено и процесното НП.

С Решение от 27.11.2019г. по НАХД № 3887/2017г. по описа на СРС, 9 състав е отменено наказателно постановление № 91/22.01.2015 г. на председателя на Държавна Комисия за енергийно и водно регулиране.

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1 от ЗАНН и от надлежна страна, поради което е допустима. Наведените доводи в същата представляват касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК, приложим по препращане от чл. 63, ал. 1 от ЗАНН.

За да постанови оспореното решение районният съд е приел, че след издаване на обжалваното НП и по време на настоящото съдебно производство е изтекла предвидената абсолютна давност за преследване и наказване, т.е. на 27.08.2018 г.

При постановяване на съдебното решение не е допуснато нарушение на материалния закон.

Няма спор между страните, че [фирма] е енергийно предприятие по см. на § 1, т. 24 ДР от ЗЕ и като такава осъществява дейността си на основание издадена му от ДКЕВР Лицензия № Л-135-07/13.08.2004г. Съгласно т.3.5.2. от лицензията във връзка с нормата на чл.41 от Правилата за измерване на количеството електрическа енергия /ПИКЕЕ/, вр. с чл.26, ал.1 и чл.43, ал.4 от Закона за измерванията /ЗИ/, във връзка с издадените заповеди на председателя на ДАМТН за определяне на конкретен срок за извършване на периодична проверка на СТИ, създават задължение за енергийното предприятие за извършване на определено действие. Неизпълнението на това задължение представлява административно нарушение, осъществено чрез бездействие.

СРС в мотивите си, правилно е приел, че административнонаказателната отговорност е погасена, поради изтичане на абсолютната погасителна давност към 27.08.2018 г.

По силата на препращането в чл.11 от ЗАНН по въпросите на вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността,формите на съучастие, приготвянето и опита, доколкото в ЗАНН не е предвидено друго, се прилагат разпоредбите на НК. В ЗАНН няма изрична уредба за съдебната фаза на административнонаказателното производство и в този случай се прилагат разпоредбите за давността и абсолютната

давност в НК.

Давността представлява определен в закона период от време, с изтичането на който държавата губи правото си да осъществи наказателно преследване или да изпълни наложено наказание. За давността съдът е длъжен да следи служебно. С изтичането на давностния срок титулярът на правото губи предоставената му от закона възможност да го осъществи чрез използване на държавна принуда. В наказателното, респ. в административнонаказателното правоотношение, правомощията на държавата се осъществяват само по принудителен ред, който при това е точно регламентиран от гледна точка на държавни органи, които ги осъществяват и от гледна точка на възможните техни действия. Принудителният характер на тези правомощия изключва възможността за доброволно изпълнение на каквото и да било от страна на деца. Както наказателната, така и административнонаказателната отговорност, е немислима без принудата. Ето защо погасяването на възможността да се упражнява принудително дадено право е равнозначно на погасяване на самото право.

В зависимост от това кое право на държавата се погасява, са налице два вида наказателноправна давност - изключваща правото да се осъществи наказателно преследване, и давност, която погасява правото на държавата да изпълни наложено наказание.

С точка 2 на Тълкувателно постановление № 1 от 27.02.2015 г. на ВКС по тълк. д. № 1/2014г., ОСНК и ОСС на Втора колегия на Върховния административен съд е прието, че по отношение на погасителна давност в административното наказване се прилага института на абсолютна давност по чл. 81, ал. 3 във вр. с чл 80, ал. 1, т. 5 от Наказателния Кодекс (НК), която в случая е изтекла.

В глава IX от НК „Погасяване на наказателното преследване и на наложеното наказание”, чл. 79 предвижда, че наказателното преследване се изключва когато е изтекла предвидената в закона давност. Разпоредбата на чл. 81 ал. 3 от НК е предвидила обаче абсолютна давност, с изтичането на която, макар да е било образувано производство, отговорността се погасява. В посочената разпоредба е посочено, че независимо от спирането или прекъсването на давността наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в предходния член (чл. 80 ал. 1, а в настоящия случай т. 5 от този член от НК). В конкретния случай абсолютната давност (съобразно разпоредбата на чл. 81 ал. 3 от НК) е три години от момента на извършване или довършване на нарушението по аналогия от чл. 80 ал. 3 от НК. Така при начален момент 27.02.2014 г. (дата на извършване на нарушението), като към 3г. прибавим и ½ на срока по чл. 80, ал. 1, т. 5 се получава период на абсолютната давност от 4г. и 6 месеца, който е изтекъл на 27.08.2018 г.

По изложените съображения съдът намира, че при постановяване на обжалваното решение не са допуснати съществени нарушения на процесуални правила или на материалния закон, поради което същото следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на делото и във връзка с изменението чл.63, ал.3-5 от ЗАНН /ДВ, бр.94 от 29.11.2019г./, искането на ответника за присъждане на адвокатско възнаграждение е основателно и следва да се уважи съгласно представените сметка за адвокатски хонорари и разноски № 7219/04.2020г. на 2717 лева с включен ДДС. Съдът намира, че няма основания за намаляване като прекомерно на адвокатско възнаграждение , с оглед материалния интерес на делото.

Водим от горното и на осн. чл. 221, ал.2, предл. I от АПК, Административен съд

София - град, XV касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 27.11.2019г. по НАХД № 3887/2017г. по описа на СРС, 9 състав, с което е отменено наказателно постановление №91/22.01.2015 г. на председателя на Държавна Комисия за енергийно и водно регулиране.

ОСЪЖДА Комисия за енергийно и водно регулиране да заплати на „Ч. Р. Б.“ – АД, ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление: [населено място], район „М.“, [улица], Б. М. Бизнес Център, представлявано членовете на УС В. С. и П. Х. съдебни разноски по делото в размер на 2717 /две хиляди седемстотин и дванадесет/ лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.